

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613882912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

skulde føre ham til en Sammenkomst med hans Elskede.

Enkelte Gange udtalte hun dog ogsaa mystiske Ord, der maaskee antydede en skiult Følelse. En Dag havde Adalbert saaledes besøgt en Ungdoms Ven, hos hvem han blev opholdt længere, end han ønskede, og fra hvem han først kom hjem den følgende Aften. Emilie syntes da kold og forstemt, og svarede kort, naar han henvendte Talen til hende. Da han imidlertid noget efter fandt hende alene, og venligt spurgte, om hun fattedes noget, kastede hun et selvsomt Blik paa ham og sagde: »Ja i Sandhed, mig fattes noget, saa svag troede jeg aldrig, at jeg skulde blive.« Her afbrødes Samtalen pludselig ved Andres Ankomst, saa han den Gang ikke fik mere at vide.

Da han siden vilde lede Talen hen paa disse Ord, paastod Emilie, at hun ikke erindrede dem; hun havde heller aldrig, som hun sagde, befunden sig bedre, end netop nu, overhovedet smittede hun ham, som en Aal, af Hænderne, naar han troede at holde hende fastest. Ja, der gaves Dage og selv Uger, hvori hun forekom ham ganske fremmed og forandret. Til slige Tider opstode stærke Tvivl i hans Inderste, thi da lykkedes det ham sielden at fængsle hende længe, da syntes hun endog at flye hans Selskab, og havde kun Øine for Casimir. Og hændte det sig endog, at hun paa slige Dage nærmede sig Adalbert, og viste ham Venlighed, da var dette dog, ligesom de korte Solblink, der undertiden sees mellem Skyerne, naar Veiret er uklart, ja naar hun af og til talte med ham, endte hun flere Gange Samtalen med de Ord: «Det er overordentligt, hvormeget De ligner Deres Broder, Adalbert.»

I den Tid Major Zeltner opholdt sig paa Slottet, antog Emilie et meget fremmed Væsen mod Adalbert, Utaalmodig over denne Vankelmod, besluttede